

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **K. v. h. O.-LX, IČO X**
sídlem Norská 192/25, 779 00 Olomouc
zastoupený advokátkou Mgr. Lucií Dufkovou
sídlem Legionářská 1319/10, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2022, č. j. MZE-2825/2022-16231

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je spolkem zabývajícím se již dle svého názvu vojenskou historií. Na pozemku parc. č. X v k. ú. B. u Š. o výměře 0,3363 ha zrekonstruoval objekt předválečného opevnění (řopík), který slouží jako Muzeum čs. opevnění B. Z obavy o bezpečnost návštěvníků požádal žalobce Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, o prohlášení tohoto pozemku za nehonební.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

2. Krajský úřad ale rozhodnutím ze dne 22. 11. 2021, č. j. KUOK 117325/2021 jeho žádost podle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, zamítl. Následně žalobce neuspěl ani s odvoláním, které v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žalovaný.

II. Shrnutí obsahu podání účastníků

3. Žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že zachováním povinnosti strpět na daném pozemku honitbu bylo dle jeho názoru zasaženo do jeho vlastnických práv bez řádného posouzení proporcionality obou vzájemně si kolidujících práv (výkon vlastnického práva oproti šetrnému využívání přírodních zdrojů a ochrany přírodního bohatství), neboť správní orgán toliko konstatoval, že „rekreační využívání pozemku“ misku vah ve prospěch žalobce nemůže vychýlit. Přitom bylo prokázáno, že se nejedná pouze o rekreační využití, neboť je pozemek využíván k rozsáhlým a veřejně prospěšným aktivitám. Fakticky tak dle žalobce správní orgán vyjádřil zcela nesprávné stanovisko, že je legitimní, aby vlastník pozemku nevyužil jeho zcela svébytného potenciálu (vzdělávací a kulturní účely) a zdržel se jakéhokoli jeho využívání potenciálně schopného vyrušit zvěř, i když se zde účel využití (vlastnické právo, vzdělávací a jiná činnost x ochrana přírody) zásadně míjí. Žalobci není zřejmé, z jakého důvodu správní orgán na zachování pozemku v honitbě trvá, když již s ohledem na využití pozemku ze strany vlastníka toto stanovisko nemá pražádný význam a s žádostí žalobce všichni souhlasili. Možným důvodem vyhovění žádosti je dle žalobce i povaha pozemku blízká trvalému zastavěnému území obce, jelikož je zde umístěna stavba. Závěrem uvedl, že od svých práv odvozuje taktéž práva a svobody svých členů, do kterých bylo také zasaženo, a to svobodu pohybu, svobodu vědeckého bádání a umělecké tvorby, práva shromažďovacího, sdružovacího, práva na vzdělání, tvůrčí duševní činnosti a kulturu.
4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobce prohlášení pozemku za nehonební nepotřebuje, neboť jej povaha tohoto pozemku ve vztahu k jeho činnosti nijak nelimituje. Jeho vyřazení z honitby by naopak bylo nepřiměřeným zásahem do práva na výkon myslivosti a v rozporu s veřejným zájmem. Z § 9 odst. 3 zákona o myslivosti vyplývá a contrario zákaz jakéhokoli omezení hospodářské činnosti vlastníka na jeho honebním pozemku, naopak zařazení pozemku nacházejícího se uprostřed honitby Branná mezi nehonební by nepřiměřeně omezilo a zkomplikovalo výkon myslivecké činnosti i na přilehlých pozemcích. Žalobcem zmíněná povinnost nerušit zvěř se dle § 8 odst. 2 zákona o myslivosti vztahuje na každou osobu vstupující se svou činností do přírody, bez ohledu na povahu pozemku. K otázce bezpečnosti osob ve vztahu k dostřelu loveckých zbraní odkázal žalovaný na závěr vyjádřený v napadeném rozhodnutí, že vynětí pozemku z honitby by osoby pohybující se na daných pozemcích před excesivním jednáním držitele střelné zbraně neochránilo. Naopak s ohledem na malý rozměr předmětného pozemku by podle žalobce střelec nacházející se přímo na něm představoval pro další osoby menší riziko než střelec nacházející se na okolních pozemcích, neboť jsou na daném pozemku osoby vzájemně dobře viditelné. Tvrzení žalobce o souhlasu všech s výjimkou správního orgánu s vynětím pozemku z honitby označil žalovaný za nepřesné. Dále žalovaný zdůraznil, že mezi nehonební pozemky ex lege, vymezené v § 2 písm. e) zákona o myslivosti, nepatří pozemek „blízký trvale zastavěnému území obce“. Závěrem uvedl, že určité omezení svobody pohybu v důsledku výkonu práva myslivosti je legitimní a přirozeně vyplývající z povahy toto práva, jehož výkon je veřejně prospěšnou činností, a dále popřel způsoblost výkonu práva myslivosti zasahovat do politických práv zmíněných žalobcem v žalobě.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez nařízení jednání.
6. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 12. 10. 2021 požádal žalobce Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, o prohlášení pozemku parc. č. X v k. ú. B. u Š., na němž se nachází objekt předválečného čs. opevnění parc. č. st. XA, za nehonební. Uvedl, že v objektu, který je po rekonstrukci a slouží jako Muzeum čs. opevnění B., a na přilehlém pozemku se pořádají prohlídky pro organizované i neorganizované zájemce, vzpomínkové akce, školy v přírodě, dětské příměstské tábory, exkurze pro děti z vyloučených lokalit, přičemž tuto veřejně prospěšnou činnost podporuje i Olomoucký kraj. Žádost o prohlášení předmětného pozemku za nehonební žalobce zdůvodnil vyšším pohybem osob i v ranních a potřebou zajištění jejich bezpečnosti. Krajský úřad nahlédl do územního plánu obce B. a příslušných evidencí a zjistil, že se předmětný pozemek nachází mimo trvale zastavěné území obce, druh pozemku je „trvalý travní porost“ a leží v honitbě B. o celkové rozloze 1 928 ha, jejímž držitelem jsou L. Č. r., s. p. a nájemcem společnost R. s. r. o. Dále dne 20. 10. 2021 provedl ohledání předmětného pozemku, při němž zjistil, že pozemek leží mezi cestou, lesním porostem a dalším trvalým travním porostem. Zástupce držitele honitby na místě prohlásil, že je schopen akceptovat prohlášení pozemku za nehonební, avšak současně poznamenal, že „tento krok neodstraní problém, který toto jednání vyvolal“.
7. V rozhodnutí, jímž žádost žalobce zamítl, krajský úřad uvedl, že vyšel z ustáleného právního názoru, že lze takové žádosti vyhovět buď z důvodu nutnosti chránit jiné ústavně zaručené právo, vylučující svou podstatou právo myslivosti, nebo pokud přestane být jinak legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti proporcionální. Dále uvedl, že výkon práva myslivosti je činností ve veřejném zájmu a že začlenění pozemků do honitby představuje legitimní omezení vlastnického práva. Žalobcem tvrzené užívání pro exkurze, školy v přírodě či příměstské tábory nazval krajský úřad užíváním rekreačním, což nelze považovat za ústavně zaručené právo ani za specifickou podnikatelskou činnost, která by mohla být honebním užíváním pozemku výrazně omezena. Pokud by žalobcem uváděné důvody uznal za relevantní, vedlo by to dle krajského úřadu v budoucnu při dodržení zásady stejného rozhodování ve stejných věcech dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, k omezení výkonu práva myslivosti v nepřiměřeném rozsahu. Lov zvěře je podle krajského úřadu nezbytným nástrojem regulace početního stavu zvěře, omezujícím škody na lesních porostech a polních plodinách, přičemž každý uživatel lovecké zbraně je za její bezpečné použití odpovědný. S ohledem na to, že dostřel loveckých zbraní mnohonásobně překračuje výměru předmětného pozemku, by nadto podle krajského úřadu neznamenal samo o sobě automaticky zajištění bezpečnosti osob, které se na něm pohybují. Závěrem upozornil žalobce na to, že prohlášením pozemku za nehonební by ztratil do budoucna nárok na náhradu škod způsobených zvěří vůči uživateli honitby dle § 52 zákona o myslivosti.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve popřel, že by se krajský úřad nezabýval tvrzenými bezpečnostními důvody žádosti a ocitoval příslušnou pasáž věnující se dostřelu loveckých zbraní. Riziko bezpečnosti spjaté s výkonem práva myslivosti je podle žalovaného obecným rizikem s touto zájmovou činností spojené a jak takové nemůže hrát roli při rozhodování státního orgánu myslivosti dle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Dále

odkázal na v § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), zakotvenou povinnost držitele zbrojního průkazu dbát zvýšené opatrnosti při zacházení se zbraní a střelivem a jeho plnou odpovědnost za porušení svých povinností v této oblasti. Výše zmíněné bezpečnostní riziko podle žalovaného existuje na všech honebních pozemcích, přičemž vzhledem k dostřelu palných zbraní (u kulových zbraní běžně od 3 500 do 5 000 m, u malorážky cca 1 600 m, u jednotné střely do brokovnice asi 1 200 m a u hromadné střely asi stonásobek průměru broků v milimetrech) se může dotýkat i nehonebních pozemků. K ohrožení osob na posuzovaných pozemcích tak dle žalovaného může dojít jen v případě excesního jednání držitele střelné zbraně v rozporu se zákonem o zbraních. Žalobcem předkládané důvody prohlášení předmětného pozemku za nehonební lze dle žalovaného interpretovat tak, že důvodem návrhu je (také) zájem vlastníka, naopak konkrétní důvod přítomnosti osoby na daném pozemku je zcela irelevantní. Za přílehlavou označil žalovaný též argumentaci krajského úřadu legitimním očekáváním.

9. Podle § 2 písm. e) a f) zákona o myslivosti se pro účely tohoto zákona rozumí honebními pozemky všechny pozemky vyjma pozemků *uvnitř hranice současně zastavěného území obce, jako náměstí, návsi, tržiště, ulice, nádvoří, cesty, hřiště a parky, pokud nejde o zemědělské nebo lesní pozemky mimo toto území, dále pozemky zastavěné, sady, zahrady a školky řádně ohrazené, oplocené pozemky sloužící k farmovému chovu zvěře, obvod dráhy, dálnice, silnice, letiště se zpevněnými plochami, veřejná a neveřejná pohřebiště a dále pozemky, které byly za nehonební prohlášeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti*. Honitbou se podle písm. i) téhož ustanovení rozumí *soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti, jímž se podle písm. h) daného zákona rozumí souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků*.
10. Podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti *honitba je tvořena souvislými honebními pozemky. Orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo zájmu vlastníka prohlásí za nehonební pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e), a to buď z vlastního podnětu nebo na návrh vlastníka*.
11. Skutečnost, že myslivost a právo myslivosti jsou společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji zvěře, že zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody, a že realizace myslivosti a práva myslivosti je v obecné rovině zcela legitimním omezením vlastnického práva, nepovažuje soud za potřebné podrobněji argumentačně podporovat, neboť tak již podrobně učinil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/03 ze dne 13. 12. 2006, č. 49/2007 Sb., jehož závěrů se dovolávali oba účastníci.
12. Po vlastnících pozemků lze zkrátka požadovat, aby strpěli jejich využívání k výkonu práva myslivosti třetími osobami, nejedná-li se o vlastníky pozemků, které jsou ex lege pozemky nehonebními podle výše citovaného § 2 písm. e) zákona o myslivosti, popř. neprohlásí-li orgán státní správy myslivosti pozemek za nehonební z vlastního podnětu nebo na návrh vlastníka.
13. Z citovaného § 17 odst. 2 zákona o myslivosti lze dovodit, že orgán státní správy myslivosti může prohlásit pozemek za nehonební z důvodů a) bezpečnostních, b) vojenských nebo c) zájmu vlastníka. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil, je v rámci ustálené správné

praxe zastáván právní názor, že za důvody bezpečnostní a vojenské lze považovat jen důvody spjaté s bezpečností státu, resp. s ochranou jeho strategických zájmů a cílů (tj. jeho stěžejní infrastruktury, strategických míst apod.). Tento výklad žalobce v žalobě nerozporuje.

14. V posuzovaném případě se tak jednoznačně jednalo o žádost odůvodněnou zájmem vlastníka. Výkladem tohoto neurčitěho právního pojmu se zabýval Ústavní soud v již zmíněném nálezu. Podle Ústavního soudu je třeba respektovat, že realizací práva myslivosti nelze zasáhnout do jiného ústavně zaručeného práva nebo do vlastnického práva v rozporu s principem proporcionality takovým způsobem, který by popíral podstatu ústavní povinnosti podle čl. 11 odst. 3 Listiny. Vlastník honebního pozemku tak bude mít podle Ústavního soudu nárok, aby byl jeho pozemek prohlášen za nehonební buď z důvodu nutnosti chránit jiné ústavně zaručené právo svou podstatou vylučující právo myslivosti (např. smýšlení vlastníka podle čl. 15 odst. 1 Listiny), nebo v situacích, kdy přestane být jinak legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti proporcionální, např. pokud bude důvod na straně vlastníka spočívat ve využívání pozemku ke specifické podnikatelské činnosti, která by byla honebním užíváním pozemku výrazně omezena (např. k účelům výzkumným, vývojovým apod.). V této souvislosti pak Ústavní soud podotkl, že správní úřady budou v každém jednotlivém případě povolány k tomu, aby skutečnou existenci důvodů prohlášení pozemků za nehonební zkoumaly podle zmíněných premis tak, aby byla zaručena ochrana práv vlastníka a aby se formální záštita jinou ústavní garancí nestala prostředkem popření práva myslivosti.
15. Na tento nálezn následně navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 As 26/2009-85, v němž uvedl, že na základě vlastním jasne vyjádřených a dostatečně doložených důvodů je orgán státní správy myslivosti povinen uvážít a řádně odůvodnit, zda legitimní omezení vlastníka v důsledku výkonu práva myslivosti je, či není ve vztahu k vlastnickému nebo jinému ústavně zaručenému právu proporcionálním.
16. Žalobce v žalobě namítl, že řádnou úvahu v uvedeném smyslu v napadeném rozhodnutí postrádá. Důvodnost této námítky však obsah napadeného rozhodnutí, který soud výše shrnul, vyvrací. Již krajský úřad a následně ještě podrobněji žalovaný vyjádřily ve svých rozhodnutích srozumitelnou úvahu o tom, že žalobci v provozování jeho aktivit existence honitby nijak nepřekáží, neboť pořádat programy související s opevněním může v zásadě v neomezeném rozsahu, že jím provozované aktivity s právem myslivosti nekolidují, že s ohledem na dostřel loveckých střelných zbraní a malý rozměr předmětného pozemku by stejně jeho vyčlenění z honitby nebylo s to zabránit rizikům plynoucím z excesivního užití střelné zbraně a zamezit tak obavám žalobce o bezpečnost osob nacházejících se na těchto pozemcích, a tudíž že zájem žalobce jako vlastníka honebního pozemku na jeho vyčlenění z honitby nemůže nad legitimním výkonem práva myslivosti převážít. Logičnosti a přesvědčivosti těchto úvah nelze dle krajského soudu nic vytknout, krajský soud se s nimi plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Oprávněná je též poznámka žalovaného, že i v případě vynětí pozemku z honitby by pro žalobce nadále platil zákaz poškozování životních podmínek zvěře vyplývající z § 8 odst. 2 zákona o myslivosti.
17. Polemiku nad tím, zda je označení aktivit žalobce jako „rekreačních“ přiléhavé či nikoli, nepovažuje krajský soud za smysluplnou, neboť krajský úřad zřetelně neměl v úmyslu dehonestovat žalobcovy aktivity a popírat jejich prospěšnost a vzdělávací charakter, pouze tím akcentoval, že se jedná o aktivity nemající povahu specifické podnikatelské činnosti, která by ve smyslu uvedeného nálezu Ústavního soudu mohla být honebním užíváním pozemku výrazně omezena.

18. Krajský soud se rovněž zcela ztotožňuje se závěrem správních orgánů obou stupňů, že prohlášení honebního pozemku za nehonební z důvodu, že na něm bývají přítomny fyzické osoby, by s ohledem na množství takových pozemků a povinnost správních orgánů nečinít bezdůvodné rozdíly v rozhodování obdobných případů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu mohlo přinést z hlediska výkonu myslivosti dalekosáhlé negativní dopady. Jakkoli je snaha žalobce učinit maximum pro bezpečnost návštěvníků svého objektu a členů spolku pochopitelná a chvályhodná, nemůže být důvodem pro prohlášení pozemku za nehonební obava o bezpečnost osob pohybujících se po předmětném pozemku sama o sobě, neboť riziko bezpečnosti spjaté s výkonem práva myslivosti je obecným rizikem s touto činností spojené. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, takové riziko v určité míře existuje na veškerých honebních pozemcích, a právě z tohoto důvodu jsou osoby pohybující se se zbraní limitované příslušnými právními předpisy, které jsou povinné dodržovat a jejichž cílem je existující riziko minimalizovat.
19. Obsah správního spisu dle zjištění krajského soudu vyvrací také námitku, že by všichni, tj. všichni účastníci řízení, s prohlášením předmětného pozemku za nehonební souhlasili, neboť nájemce honitby se k věci nevyjádřil a držitel honitby pouze uvedl, že ochoten takový stav akceptovat, avšak současně namítl, že by vynětí pozemku z honitby nemohlo sledovanou bezpečnost osob zaručit.
20. Bezezbytku souhlasí krajský soud s žalovaným i v tom, že právní řád nezná pojem pozemek „blízký trvale zastavěnému území obce“, a tudíž nelze předmětný pozemek označit za nehonební ve smyslu § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Skutkový závěr o tom, že pozemek není součástí intravilánu obce, žalobce nezpochybnil.
21. Námitku zásahu do svobody pohybu, vědeckého bádání a umělecké tvorby, práva shromažďovacího, sdružovacího, práva na vzdělání, tvůrčí duševní činnosti a kulturu, žalobce nijak blíže nerozvinul, tudíž se jedná o zcela obecný žalobní bod, na nějž nelze než rovněž zcela obecně reagovat tak, že skutečnost, že je pozemek součástí honitby není vůbec s to myslitelně do těchto práv komukoli zasáhnout.

IV. Závěr a náklady řízení

22. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za konstatování, že v řízení procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 15. listopadu 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

předsedkyně senátu